

ADAM BLADE

YENI
SERİ

Canavar Peşinde

AVANTİA'NIN TILSIMI

ÖLÜM-GETİREN

NIKSA

Canavar Peşinde

Yepyeni Canavar Peşinde macerasına hoş geldiniz:

Avantia'nın Tılsımı

Tom, sonunda babasını buldu. Fakat babası Taladon, gerçek dünya ile ruhlar dünyası arasında sıkışıp kalmış durumda. Tom'un onu kurtarabilmesi için Hayalet Canavarlarla savaşması ve parçalarına ayrılmış olan Avantia'nın Tılsımı'nı birleştirmesi gerekiyor.

Tom'un savaşıacağı ilk Hayalet Canavar,
Ölüm-Getiren Niksa.

Niksa'nın ölümcül sesi, onu duyan herkesi öldürüyor.
Tom ve arkadaşları bu güzel ama korkunç sese karşı
koymayı başarabilecekler mi?

Avantia'nın Tılsımı serisinin diğer kitaplarını kaçırmayın:

- Hayalet-At İskelet
- Mağara Trolü Raşuk
- Ay Kurdu Luna
- Kızıl Ejderha Buz-Nefes
- Hayalet Panter Uç-Kuyruk

9 yaş ve
üstü

₺ 5.00

ISBN 978-975-997-667-7

9 789759 996697

www.beyazbalina.com.tr
www.istanbulok.com.tr

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2013

Beyaz Balina Yayınları

**CANAVAR PEŞİNDE-19
AVANTİA'NIN TILSIMI
ÖLÜM-GETİREN NIKSA**

Beast Quest
The Amulet of Avantia
NIXA
The Death Bringer
Adam Blade

ISBN: 978-975-999-669-7

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 16318

© Metin: Working Partners Limited, 2009

© Kapak ve illüstrasyonlar: Steve Sims, Orchard Books 2009

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Aslıhan Kuzucan
Son okuma: Aslı Onat
Çeviren: Bahar Ulukan
Grafik uygulama: Ayşe Çalışkan

Baskı: Oktay Matbaacılık, İstanbul
Davutpaşa Kışla Cad. Kale İş Merkezi No: 55 - 56
Topkapı - Zeytinburnu
Cilt: Umut Matbaacılık, İstanbul

Beyaz Balina Yayınları

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69
Faks: 0212 544 66 70
info@beyazbalina.com.tr

Genel Dağıtım: **YELPAZE DAĞITIM**

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 544 46 46 - 544 32 02 - 03
Faks: 0212 544 87 86

ÖLÜM-GETİREN

➤ NIKSA ➤

Cañavar
Peşinde

AVANTIA'NIN TILSIMI

ADAM BLADE

Avantia

STO
YANAK

KRAL
HUGO'NUN
SARAYI

ŞEHİR

YEŞİL
OVALAR

ERRİN

DOLAMBAÇLI NEHİR

KARA ORMAN

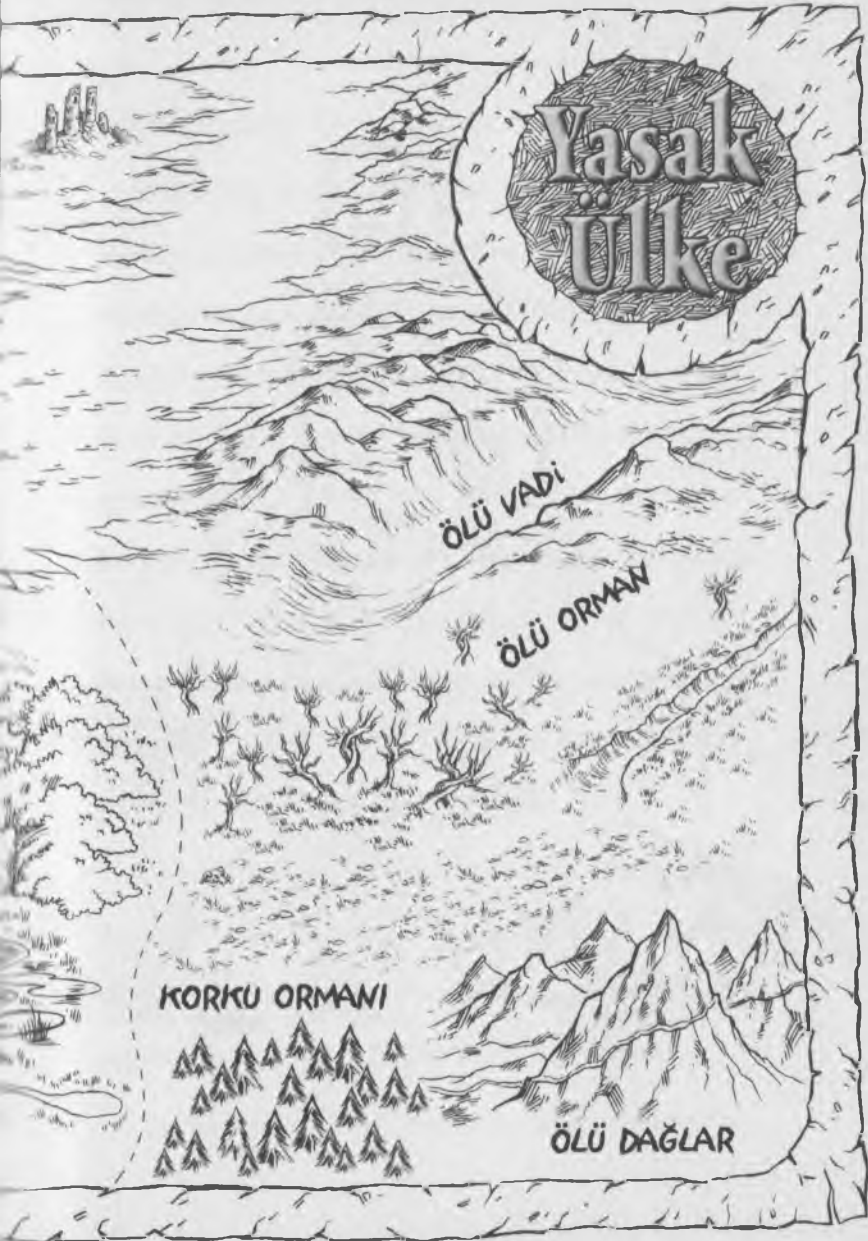
Yasak Ülke

ÖLÜ VADI

ÖLÜ ORMAN

KORKU ORMANI

ÖLÜ DAĞLAR

Selam Hepinize, Canavarların Peşinde Koşanlar,

Sizinle hiç tanışmadık ama ben de sizin gibi Tom'un avlarını yakından izliyorum. Kim olduğumu biliyor musunuz? Canavar Ustası Taladon'u hiç duydunuz mu? Oğlum Tom'un beni ölümden beter bir kaderden kurtarması için tam zamanında geri döndüm. Kötü büyücü Malvel, benden değerli bir şey çaldı ve Tom bir avı daha tamamlamadan hayata dönmem imkânsız. İnsanların ve hayaletlerin dünyası arasında bir yerde beklemeliyim. Bir zamanlar olduğum kişi değilim ve beni eski görkemime yalnızca Tom kavuşturabilir.

Tom, babasına yardım etmek için gerekli gücü kalbinde bulabilecek mi? Bu av, en kararlı kahramanı bile yıldırabilir. Ve altı canavarı daha yenen oğlum, bunun için ağır bir bedel ödeyebilir...

Tek yapabildiğim, Tom'un bu avda başarılı ol-

masını ve bir gün eski gücüme kavuşacağımı umut etmek. Tom'a güvenip, ona iyi şanslar dileyecek misiniz? Oğluma güvenebileceğimi biliyorum, peki sana güvenebilir miyim? Kaybedecek bir saniyemiz bile yok. Bu son avda neler olacak neler.

Hepimiz cesur olmalıyız.

Taladon

GİRİŞ

Çiftçi Gretlin, buğday tarlasının kenarında duruyordu. Buğday sapsarı, iki gün öncesine kadar bel hizasındaydı ve güneşin altında pırıl pırıl parlıyorlardı. Şimdi ise siyaha çalan, donuk gri bir renk almış, etrafa nem ve küf kokusu yayıyorlardı.

“Bu, ekinlerin yanmasından bile daha kötü,” diye mırıldandı Gretlin. “Acaba Errinel yine tehdit altında mı?”

Çiftçi Gretlin kuruyan sapsarı bir kenara iterek tarlaya daldı. Umutsuzca, bu korkunç hastalıktan etkilenmemiş buğday sapsarı aradı. Arazinin öte

yanındaki buğday sapları, hâlâ altın rengindeydi ama ekinlerin büyük bir kısmı çürümüştü.

Gretlin, sabah güneşinin parlak ışığının aydınlattığı toprakta bir şey fark edip durdu.

Ellerini gözlerine siper ederek eğilince, yarısı toprağa gömülü garip, metal bir nesne gördü.

Onu almak için uzandığı sırada, etrafındaki saplar, rüzgâr olmamasına rağmen hışırdadılar.

Saplar, Gretlin'i geri çekmeye çalışan onlarca el gibi bükülüp üstüne saldırdılar.

Çiftçi, şaşkınlıkla metal nesneden uzaklaştı. Buğday sapları, tıslayarak etrafını sardılar. Çiftçi, "Bunlar canlı!" diye fısıldadı ve arkasına dönüp kaçımaya başladı.

Kıvrılan buğday saplarını iterek tarlanın kenarına doğru ilerlerken rüzgârın kulağına getirdiği bir ses, onu durdurdu. Ellerini kulaklarına bastırdı. Ses, kulak zarını jilette keser gibi canını yaktı.

Gretlin sesin nereden geldiğini anlamak için etrafına bakındığında, ekinlerin hâlâ uzun ve güçlü olduğu, tarlanın karşı tarafında bir kadın gördü. Kadın ince yapılı, uzun sarı saçlıydı; kırmızı, ipek cübbesi çiftçiye doğru yürürken dalgalanıyordu. Elindeki pırıltılı tozu avuç avuç ekinlerin üstüne attı. Tozun düştüğü yerdeki ekinler, çürüyerek gri bir renge büründüler. Kadının ayaklarının dibinde diğer kasabalıların gövdeleri uzanıyordu. Hiçbiri hareket etmiyordu.

“Hey!” diye bağırdı Gretlin. “Buna bir son ver!” Kollarını havada sallayarak öfkeyle kadına doğru koşmaya başladı. “Buğdaylarımdan uzak dur!”

Kadın, Gretlin'e doğru döndü, çıplak ayakları yere değmiyor gibiydi. Elini uzattı. Açık avucunun içinde mavi mineli, gümüş bir nesne vardı. Gretlin'in toprağa yarı gömülü halde bulduğu nesneye benziyordu bu.

Güneş ışığının altında gözlerini kısarak o nesneye bakan Gretlin, kadının elindeki daha büyük bir şeyin parçası olduğunu fark etti. Bir tarafında aşınmış işaretler vardı. Nesnenin artık kadının avucunun içinde değil, havada uçtuğunu fark edince ise şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

“Kimsin sen?” diye sordu, korkudan sesi kısılan Gretlin. Kesinlikle insan olamazdı bu!

“Benim adım Niksa,” diyen kadının sesi yumuşak ve güzeldi.

Ama konuşmaya başladığı anda parlak gökyüzü tehditkâr, mor bir renge bürünmeye başladı. Bulutlar güneşi yuttu. Mor gökyüzü, siyaha çalmaya başladı.

“Neler oluyor?” diye sordu Gretlin.

Hava, gök gürültüsüne benzeyen bir sesle titredi. Kadın, çiftçi Gretlin’in dehşet dolu bakışları karşısında değişmeye başladı. Kolları ayrıldı ve yerine saldırgan dokunaçlar çıktı. Gözleri ise çoğalarak pörtlek, parlak kürelere dönüştü. Kırmızı cübbesi eridi ve bedenini binlerce kırıksıklık kapladı.

Üstünden yeşil bir balçık damlıyordu. Gretlin etrafı saran korkunç kokudan boğulacak gibi oldu.

“Benim adım Niksa,” diye tekrarladı canavar.

Sesi hâlâ çan çınlaması kadar güzeldi ama Gretlin’in kulaklarına bir bıçak gibi saplandı. Çiftçi, elleriyle kulaklarını kapattığı sırada parmaklarının arasından kan aktığını hissetti.

Gretlin, dokunaçlar ona doğru uzanırken dehşet içinde çığlık attı.

BİRİNCİ BÖLÜM

BABANIN DÖNÜŞÜ

“Yüz elli bir! Yüz elli iki!” diye yankılandı Komutan Harkman’ın sesi talim yapılan avluda.

Tom, homurdanarak şınav çekiyordu. Avantia’nın kızgın güneşinin altında eriyerek su birikintisine dönüşme bile, sıkıntıdan öleceğini düşündü.

Birkaç hafta önce Kötü Büyücü Malvel’i üçüncü kez yenilgiye uğrattığı avdan hemen sonra Gorgonia’ya nasıl döndüğünü hatırladı.

“Avantia sana minnettar,” demişti Kral Hugo.
“Sarayımda istediğin görevi seçebilirsin Tom.
Söylemen yeterli.”

“Teşekkür ederim, efendim,” diye yanıtlamıştı
Tom. “Ordunuzda bir asker olarak yer almak
isterim.”

Bunun eğlenceli bir fikir olduğunu, böylece
Avantia’ya yardım etmeye devam edebileceğini
düşünmüştü. “Ama yanlış düşünmüşüm,” dedi
kendi kendine. Komutan Harkman’ın hayal bile
edemeyeceği sihirli güçlere sahip olduğu halde,
tüm gün sınav çekmesinin ne anlamı vardı?

“Bir hata yaptım,” diye mırıldandı Tom, sınav
çekerken. “Keşke yapabileceğim başka bir şey
olsaydı. Yeni bir ava gitmek gibi mesela...”

Avluda, genç asker adaylarına ok atmayı
öğretmekte olan arkadaşı Elenna’ya baktı.
Kızın, genç asker adayının parmaklarını yaya

yerleştirmeyi öğretişini izledi. Asker, okunu hedefe yollamayı başarınca, Elenna'nın yüzüne mutlu bir gülümseme yerleşti.

Tom, ayak sesleri duydu. Komutan Harkman, Tom'un tam yanında durdu. Elindeki kamçıyı cilalı binici çizmelerine vuruyordu.

“Yine kaytarıyor musun sen?” dedi Komutan Harkman. Tom, yanına çömelen komutanın kırmızı, terli yüzünü ve kızıl saçlarını gördü. “Tıpkı babana benziyorsun. O da hep kaytarırdı,” dedi Komutan Harkman.

Tom'un içini bir öfke kaplamıştı. Kontrolünü kaybetmemek için dişlerini sıktı.

“Taladon gençken burada talim yapıyordu,” diyerek sözlerine devam etti Komutan, olduğu yerde dođrularak. “Gittiđine sevinmiřtim. Tembel ve kibirliydi. Hatta...”

Tom, birden havada uçan bir ok sesi duydu. Ok, başını eğen Komutan Harkman'ı sıyrıp geçti.

“Kim attı o oku?” diye bağırdı Komutan Harkman, tekrar ayağa fırlayarak.

Elenna elinde yayıyla koşarak geldi ve komutanın yanında durdu.

“Özür dilerim,” dedi. “Oku öğrencilerimden biri attı. Henüz bu konuda usta değil.”

Tom, gülümsemesini gizledi. Oku Elenna'nın attığından emindi. O sırada Canavar avında olmamaları, birbirlerinin arkasını kollamayacakları anlamına gelmiyordu.

O sırada sarayın bahçelerinden bir ses yükseldi. "Geri döndü! Hızlı Taladon geri döndü!"

Tom donup kaldı. *Taladon mu? Babam mı?*

Nefes nefese ayağa kalktı ve askerlerin arasından sıyrılarak sarayın bahçelerine doğru ilerledi.

"Hey! Oradaki! Geri gel!"

Tom, Komutan Harkman'ın bağırışlarını duymazdan geldi. Komutanın onu nasıl cezalandıracağı umurunda değildi. Tek istediği, babasını görmektir.

Arkasından koşar adım gelen ayak sesleri duydu. Onun Elenna olduğunu biliyordu.

Kemerli yoldan geçerken, Kralın ulaklarından birinin bahçede koşmakta olduğunu gördü.

“Burada!” diye bağırdı ulak. “Taladon geri döndü!”

Tom sarayın ana kapısının basamaklarını üçer üçer çıktı. Açık kapıların yanındaki muhafızların işaretiyle, Kral Hugo'nun taht odasına giden uzun koridoru koşarak geçti.

Babam gittiğinde ben bebektim, diye düşündü kendi kendine. Şimdi onu gerçekten görecek miyim?

Tom köşeyi döndükten sonra durdu. Taht odasının kapıları açıldı ve bir adam onlara doğru ilerliyordu. Yandaki pencereden süzülen güneş ışınları adamın geniş omuzlarının ve uzun siyah pelerinin üstüne düşüyordu. Adam, başı dimdik ilerledi.

“Baba!” diye bağırarak adamın üzerine atıldı Tom. Ama adam onu duymamış gibiydi. Arkasına bakmadan yürüyordu. Muhafızlar, adamın arkasından kapıları kapadılar.

“Baba?” diye tekrarladı Tom kendi kendine, koridorda yalnız başına dururken.

İKİNCİ BÖLÜM HAYALET Mİ İNSAN MI?

“Taladon muydu o?” diye sordu Elenna. Tom’a yetişmek için koşmuş ve nefes nefese kalmıştı.

“Ben... bilmiyorum.” Uzun boylu adamı görünce Tom’un kalbi hızla atmaya başlamıştı.

“Bunu öğrenmenin tek bir yolu var,” dedi Elenna. Taht odasının kapalı kapılarını işaret etti.

Muhafızlar kapıları açtılar ve Tom yanında Elenna ile alelacele içeri girdi.

Kral Hugo, odadaki tahtında oturuyor, kraliyet büyücüsü Aduro ise yanı başında duruyordu. Fakat Tom'un sandığı gibi mutlu görünmüyorlardı. İyi büyücünün yüzü solgundu, Kral Hugo'nun gözleri ise dehşetle açılmıştı. Tahtının kollarını öylesine sıkı tutuyordu ki parmaklarının boğumları bembeyaz kesilmişti. Kralın etrafındakiler huzursuzca fısıldaşıyorlardı.

Tom'un içine aniden bir korku düştü. Birden sendeleyip durdu. Koridorda gördüğü adam Kral Hugo'nun önünde diz çöküyordu. "Baba?" diye seslendi Tom.

Adam ayağa kalkıp döndü. Dağınık saçlı, kıvrıkcık sakallı, kahverengi gözlü bir adamdı bu. Tozlu siyah pelerini, yolculuk izleri taşıyan tuniğini ve dar pantolonunu gizliyordu.

"Onun senin baban olduğu belli," diye fısıldadı Elenna. "Tıpkı senin büyümüş haline benziyor."

Adam, Tom'a baktı ve göz göze geldiler. Tom bakışlarını onunkilerden kaçıramıyordu. Bir duygu seline kapılacağını sanmıştı ama... hiçbir şey olmadı. *Babamı gördüğüme memnun olmam gerekmez miydi*, diye düşündü. İlk karşılaşmalarını hiç böyle hayal etmemişti.

Taladon gülümseyerek "Oğlum," dedi. Sesi, uzun süredir kullanılmamış gibi çatlak çıkıyordu.

Elenna, Tom'u iterek "Haydi!" dedi.

Şaşırان Tom, babasına sarılmak için sendeleyerek ilerledi. Fakat kollarını Taladon'a sarmaya çalıştığıında, onun bir bulut kadar yumuşak olduğunu fark etti.

Kralın etrafındakilerin şaşkınlıktan nefesleri kesilmişti. Tom, Elenna'nın çığlık atmamak için kendini tuttuğunu fark etti. Büyücü Aduro, Kral Hugo'nun kulağına bir şeyler fısıldayınca Kral, etrafındakilere onları yalnız bırakmalarını emretti.

“Tom ve Elenna hariç herkes çıksın.”

Saray görevlileri ve muhafızlar endişe içinde Tom'a ve babasına bakarak dışarı çıktılar. Tom geri geri gitti. Buz kesen bedeni ürperdi. Taladon, sevgi ve hüznü dolu gözlerle ona bakıyordu.

“Neler oldu sana?” diye sordu Tom. “Sen hayalet misin? Ölü müsün?”

Son saray görevlisi de çıktıktan sonra, Aduro taht odasının kapılarını kapattı. Krala doğru yürürken Taladon'un yanında durdu. Tek elini kaldırdı; parmaklarından pırıltılı bir sis aktı ve Taladon'u gümüş bir parıltıyla kapladı. Sis daha sonra Büyücü Aduro'ya yöneldikten sonra bir anda yok oldu.

Aduro birini dinliyormuş gibi başını eğdi. “Taladon yaşıyor,” dedi en sonunda, “fakat ruhlar dünyası ile gerçek dünya arasında sıkışıp kalmış. Taladon, bu durumun Hayalet Canavarlarla bir ilgisi var mı?”

Taladon başıyla onayladı.

“Hayalet Canavarlar mı?” diyen Tom’un kafası fena halde karışmıştı. “Onlar da neyin nesi? Hiç duymadım.”

“Otursana Tom,” diyen Taladon, tahta çıkan

basamakların başındaki tabureyi işaret etti. "Aduro ile ikimiz, sana her şeyi anlatacağız."

Tom tabureye gidip oturdu. Elenna da bir tabure kaptı ve yanına oturdu. Tom, Elenna'nın yanında olmasından memnundu.

Büyücü Aduro asasını havaya savurdu. Asanın ucundan beyaz bir alev çıktı ve taht odasının ortasında parlayan bir çember oluşturdu.

"Gözlerinizi çemberden ayırmayın," dedi Aduro, Tom ve Elenna'ya. "Taladon'a neler olduğunu size gösterecek."

"Ya Hayalet Canavarlar?" diye sordu Elenna. "Gorgonia'daki tüm canavarları öldürdüğümüzü sanıyordum."

"Malvel'in en ölümcül canavarlarını henüz görmediniz. Onlar Gorgonia'da yaşamıyorlar," dedi Büyücü Aduro, ciddi bir tavırla. "Onlar burada, Avantia'nın karanlık köşelerindedeler."

“Burada mı?” diye bağırdı Tom. Karnına bir ağırı girmişti.

Kral Hugo başını salladı. Gözleri endişe doluydu. “Avantia’da bir daha sorun yaratmayacaklarını umuyordum,” diye mırıldandı. “Bu yüzden sana onlardan hiç bahsetmedik Tom.”

“Canavarlar Yasak Ülke’de yaşıyorlar,” diye devam etti Aduro.

Tom ve Elenna şaşkın gözlerle birbirlerine baktılar.

“Yasak Ülke de neresi?” diye sordu Elenna. “Oradan söz edildiğini hiç duymamıştım.”

“Orayı Avantia’da çok az kişi biliyor,” dedi Aduro. “Etrafı, insanları dışarıda tutmak için bir duvarla çevrili. Oraya gitmek çok tehlikeli.”

“Hayalet Canavarlar yüzünden mi?” dedi Tom.

“Evet,” dedi büyücü. “Duvarların gölgeleriyle

ve kasvetle besleniyorlar. Normal biri onlara dokunamaz. Hayal edebileceğiniz en korkunç yıkımlara neden olabilirler. Kaybedecekleri bir bedenleri olmadığı için, tehlikeyi sıradan bir Canavardan çok daha kolay göze alabilirler.” Sesi kalınlaştı ve gözleri parladı. “Tom, umarım cesur olabilirsin. Onlar, karşılaşılabileceğin en tehlikeli Canavarlar.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YENİ BİR AV

Tom, birden büyük bir heyecan duydu. Yeni bir av mı başlıyordu yoksa?

Taladon, elini sihirli çembere doğru uzattı. Gümüş ateş söndü ve Tom kayalık bir tepenin görüntüsünü gördü. Tepede, elinde kılıcıyla zırhlı bir şövalye duruyordu. Tom, Canavarların Efendisi'ne ait olan altın zırhı hemen tanıdı.

Şövalye, kılıcını yukarı kaldırdı. Onu kırmızı cübbeli, sarı saçlı, güzel bir kadına doğru indirmeye hazırdı.

“Bu sen misin?” diye sordu Tom babasına. Kafası karışmıştı. “Silahsız birine nasıl saldırırsın?”

“İzle,” dedi Taladon.

Şövalyenin kılıcı havada ıslık çalarak indi ama kılıç, kadının bedeninin içinden geçip gitti. Tıpkı Tom’un kollarının Taladon’un içinden geçip gitmesi gibi. Kadın bir anda değişmeye başladı. Kolları dokunaçlara dönüştü, güzel yüzü ise korkunç bir şekilde kırışıp, şeytan gibi bakan bir sürü gözle doldu.

Elenna derin bir nefes aldı. “Bu bir Hayalet Canavar mı?”

Taladon başını salladı. “Bu, Ölüm Getiren Niksa. İstedığı her şekle girebilen, ölümcül bir Canavar. Fakat sesi her zaman çok güzeldir.”

Tom ürperdi. Niksa'nın sesinin güzelliğinin, onu daha korkunç bir Canavar yaptığını düşünmüştü.

Taladon ve kadın çemberin içinde savaşıyorlardı. Canavarın dokunaçları şövalyenin zırhlı bedenine dolandı.

“Seni yaşamla ölüm arasına hapseden Niksa mıydı?” diye sordu Tom.

Taladon başını iki yana salladı. “Aduro, beni değerli Avantia Tılsımı ile donatmıştı,” diye cevapladı.

“O da neyin nesi?” dedi Elenna, meraklı bir sesle.

“Üstüne güçlü semboller kazınmış, mavi ve gümüş renklerde bir disk,” diye cevap verdi Aduro, sakalını okşayarak. “O tılsımı, Canavarların Efendisi’ni hayaletlere karşı korumak için yaptım.”

“Ve çok da işime yarıyordu. Ta ki...” Taladon kolunu uzatınca, savaşan şövalye ve Canavarın görüntüsü kaybolup gitti. Büyülü çember, sanki

içi kara bir bulutla dolmuş gibi karardı. Sonra bulut yok oldu ve tanıdık bir yüz belirmeye başladı. Siyah cübbeyi ve siyah kapüşonun gölgelediği zalim yüz hatlarını gören Tom, onun kim olduğunu anlamıştı. Adamın altları çökmüş gözleri, kötülükle parlıyordu. Karanlığın içinde alaycı bir kahkaha yükseldi.

“Malvel!” diye bağırdı Tom. İçi öfkeyle dolmuştu. Ayağa fırladı. “Seni dünyaların arasına hapseden Malvel’di!”

“Evet,” dedi Taladon. Gözlerini kıstı ve dudakları, ince bir çizgi halini aldı. Tom, babasının da öfkelendiğini anlamıştı. “Altı Hayalet Canavarın beşini yendim: Ölüm-Getiren Niksa, Hayalet-At İskelet, Mağara Trolü Raşuk, Ay Kurdu Luna ve Kızıl Ejderha Buz-Nefes.”

“Peki ya altıncısı?” diye sordu Elenna. Taladon’un yenilgiye uğrattığı korkunç

canavarların isimlerini duyunca, adama hayran kalmıştı.

“Altıncısı, Hayalet Panter Üç-Kuyruk’tu.”

Taladon taht odasının içinde yürüdü ve hızla dönerek yeniden büyümlü çemberi işaret etti.

Tom, çemberi görmek için oturdu. Malvel’in görüntüsü kayboldu ve yerine kayalık tepeler belirdi. En yüksek tepeye üç kuyruklu siyah bir panter tünemişti. Bedeni ince ve uzundu. Gözleri zümrüt yeşiliydi. Büyülenen Tom, olan biteni korku içinde izlerken Hayalet Canavar havaya zıpladı ve kaslı bedeni gökyüzünde kayboldu. Tom’un o güne dek karşılaştığı tüm canavarlardan daha vahşi görünüyordu.

“*Onunla dövüştün mü?*” diyen Tom, yeniden babasına baktı. Taladon dünyanın en cesur adamı olmalıydı!

Babası başını sallayarak onayladı. Çemberdeki görüntü bulanıklaştı ve yeniden şekillendi. Tom,

Kara Panter'in bu kez tepede belirmediğini gördü. Taladon'un üstünde hâlâ altın zırhı vardı. Kılıcını canavarın uzanan pençelerine doğru savurdu ve Canavarın sivri dişlerinden kaçmak için eğildi. Tom, babasının boynundaki gümüş disk ilk kez o zaman fark etti. Diskin ortası açık maviydi.

Gökyüzünde siyah bir şimşek çaktı, Taladon'un göğsüne çarptı ve boynundaki gümüş tılsım ışıltılı parçalara bölünerek parçalandı.

Tom, Üç-Kuyruk'un babasının üstüne doğru ilerlediğini görünce çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Fakat Canavarın yırtıcı pençeleri Taladon'un bedenini ıskalamıştı.

"Şimşek seni hayalete çevirdi!" diye bağırdı Tom.

"Malvel'in şimşeğiymi o," diye cevapladı Taladon.

"Şimşek bana çarptıktan sonra Malvel beni uzun süre esir tuttu. Hatırlayamadığım kadar uzun bir süre."

Büyülü çember, Tom'a ve Elenna'ya kabarık, gri bir bulut küresi gösterdi. İçinde yer yer siyah şimşekler çakıyordu. Artık zirhsiz kalan Taladon, kürenin ortasında çaresizce süzülüyordu.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Elenna.

Taladon, çemberi işaret etti, buluta benzeyen küre kayboldu. Bedeni yere doğru sürüklendi;

Taladon korkutucu, mor bir gökyüzünün altında uzanan dümdüz bir ovanın ortasında duruyor gibiydi.

“Burası Gorgonia!” dedi Elenna, Tom’a bakarak.

Taladon başını sallayarak onayladı. “Birdenbire özgür kaldım. Avantia’ya açılan parlak bir geçit görene kadar ovada yürüdüm. Malvel’den kaçıp buraya gelmeyi başardım ama bu nasıl oldu, hâlâ bilmiyorum.”

Aduro, kralın tahtının yanında durmuş, anlatılanları dinliyordu. Öne doğru eğildi ve esasını yere vurdu. “O sırada Tom, Malvel’i üçüncü kez yenilgiye uğratmıştı,” diye açıkladı. “Üç kez bozulan bir büyü ister iyi, ister kötü bir büyü olsun, mutlaka zayıflar. Oğlun seni özgürlüğüne kavuşturdu, Taladon.”

Taladon gözlerinde minnet dolu sıcak bakışlarla Tom’a döndü. “Teşekkür ederim,” dedi usulca.

Tom kendisiyle gurur duyuyordu ama hemen sonra içi öfkeyle doldu. Yumruklarını sıktı. “Malvel’e sana bu yaptıklarının bedelini ödeteceğim!”

Kafası karışan Taladon, Büyücü Aduro’ya döndü. “Malvel’in bana *ne* yaptığını hâlâ anlamıyorum. Neden hayalet oldum?”

“Sonsuza dek böyle mi kalacak?” diye sordu Elenna, endişe içinde.

“Siyah şimşek güçlerini elinden almış ve seni dünyaların arasında tutsak etmiş olmalı,” dedi Aduro, düşünceli gözlerle. “Fakat tılsımın parçaları bulunup bir araya getirilirse, eski haline geri dönebilirsin.”

Tom ve Elenna ayağa fırladılar. “O zaman parçaları bulmalıyız!” diye bağırdı Tom.

Büyücü Aduro önce Tom’a, sonra Elenna’ya baktı. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı.

“İkiniz de çok cesursunuz,” dedi, “ama bu, o kadar kolay değil. Tılsım altı parçaya bölündü ve her parça bir Hayalet Canavar tarafından korunuyor. Tom, tüm Canavarları yenip tılsımı eski haline getirebilirsen, baban da eski haline dönebilir. Unutma, Canavarlar tılsımın parçalarını korumak için tüm güçlerini kullanacak, gerekirse parçaları senden saklayacaklar. Bu Av, senin en büyük sınavın olacak.”

Tom, çemberde gördüğü iki ölümcül Canavarı düşününce, midesine bir ağrı girdi. Ardından Taladon’un bahsettiği diğer canavarları hatırladı. Sihirli güçleriyle bu korkunç yaratıkları yenebilir miydi?

Fakat Tom tereddüt etmedi. Taladon’u kurtarmak her şeyden önemliydi. Bunca zaman babasına kavuşmayı beklemişti. Bu zorluğu da aşacaklardı.

“Bu bizim yeni Avımız olacak,” dedi ciddiyetle.

Büyücü Aduro ve Kral Hugo birbirlerine gülümsediler.

Elenna, Tom'un yanı başında duruyordu. Kararlı gözleri parlaktı. "Sadece nereye gitmemiz gerektiğini söyle," dedi.

"Çok iyi," dedi Büyücü Aduro ve sonra başını eğdi. "Avantia'nın iki şampiyonu sabah buradan ayrılacaklar."

Tom heyecandan ürperdi. Taladon, hayalet şeklinde de olsa geri dönmüştü ve Tom, yeni bir zorlukla karşı karşıyaydı.

Bu Av, bana şu ana kadar kazanabildiğim en büyük ödülü kazandıracak, diye düşündü Tom. Babam eski haline dönecek.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

EV DEN AYRILIŞ

Tom, Fırtına'yı dizginlerinden tutup talim avlusundan geçirerek sarayın dışına doğru ilerledi. Kılıcını belindeki mücevherli kemere takmış, kalkanını Fırtına'nın eyerine asmıştı. Atın toynakları sabırsızca yerdeki taşları dövüyordu.

“Sanırım Fırtına da yeni Avımıza başlamaya bizim kadar hevesli,” dedi Tom.

Fırtına söylenenleri onaylarcasına kişnedi.

Elenna'nın gri kurdu Gümüş, efendisinin yanında yürüyordu. Heyecanla kuyruğunu salladı.

“Sen de hazırsın, değil mi oğlum?” diye sordu Elenna, kurdun başını hafifçe okşayarak. “Hayalet Canavarları yenmemiz için bize yardım edeceksin.”

“Haydi, sallanmayın!” diye bağırın Komutan Harkman'ı duyan Tom, etrafına bakındı. “Siz kendinize asker mi diyorsunuz?” diye ekledi komutan.

Tom'un birlikte talim yaptığı genç asker adayları, sırtlarında çantalarıyla avlunun etrafında koşup duruyorlardı. Kan ter içinde kalmışlardı ve son derece yorgun görünüyorlardı.

“Kendimi kötü hissediyorum,” diye mırıldandı Tom, vicdan azabı çekerek. “Onların yanında olmam gerekiyordu.”

“Artık gerekmiyor,” dedi Elenna, sırtarak.

Tom kapılara doğru ilerledi.

“Hey, sen! Dur!” diye bağırın Komutan

Harkman, elindeki kamçıyı sallayarak avlunun öte yanını geçip geldi. Yüzü kıpkırmızıydı ve kızıl bıyıkları diken diken olmuştu. “Nereye gittiğini sanıyorsun?” diye bağırdı. “Bu sabah talime neden katılmadın?”

“Kral için önemli bir ava çıktım,” diyerek durumu açıkladı Tom.

Komutan söylendi. “Bana yalan söyleme. Sana inanacak kadar saf mıyım ben? *Hemen* gidip üniformanı giy, yoksa gelecek hafta bütün kışlayı sen süpürürsün!”

Tom, gülümsemesini gizlemeye çalıştı. Cebini karıştırıp Kral Hugo'nun önceki gece ona vermiş olduğu fermanı çıkardı ve komutana uzattı. “Belki bu yazı daha açıklayıcı olur efendim,” dedi kibarca.

Komutan fermanı açıp okurken Tom ve Elenna birbirlerine baktılar.

Komutan Harkman'ın bakışları fermanın üstünde yavaşça gezindi. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu ve yüzü kıpkırmızı kesildi. "Resmi görev... krallığın özgürlüğü... Kral Hugo'nun mührü," diye mırıldandı.

Son kez söylenerek fermanı Tom'un ellerine geri bıraktı ve avluda hak ettikleri molanın tadını çıkararak genç asker adaylarının yanına döndü. Askerlerin birçoğu gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Nedir o komik olan?" diye kükredi Komutan Harkman. "Kıpırdayın! Avluda on tur atacaksınız. *Koştuğunuzu* görmek istiyorum!"

Tom ve Elenna sarayın kapılarına doğru ilerlediler. Tom heyecanlandığını hissediyordu. Artık Komutan Harkman'la talim yapmak yoktu.

Yeni bir Canavar avı başlamıştı. Karşısına zorluklar çıkacağı kesindi ama tılsımın parçalarını bulup Taladon'u gerçek dünyaya döndürmek için elinden geleni yapacaktı.

*Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe,
diye düşündü, babamı kurtaracağım!*

“Hangi yoldan gideceğiz?” diye sordu Elenna. Tom ve Elenna, Fırtına'nın üstündelerdi, Gümüş de yanlarında ilerliyordu. Şehrin surları arkalarında kalmıştı ve önlerindeki yol, yeşil tepelere doğru uzanıyordu. “Düne kadar, Yasak Ülke'den bahsedildiğini hiç duymamıştım,” diye ekledi Elenna.

“Ben duymuştum,” dedi Tom, Fırtına'yı durdurarak. “Fakat oranın neresi olduğunu bilmiyorum. Büyücü Aduro haritayı bize bunun

için verdi.” Elini uzattı. “Harita!” diye seslendi emir verircesine.

Önünde parlak gri bir haritanın belirmesiyle Tom’un yüzüne bir gülümseme yerleşti. Kendini havanın içinde cisimleri çağırabilen Büyücü Aduro gibi hissetmişti. Gümüş harita, bir gün önce Büyücü Aduro’nun onlara Taladon’un hikâyesini

göstermek için kullandığı büyüğü çembere benziyordu biraz. Tom, haritaya dokunmak için elini uzatınca parmakları içinden geçti.

“Bence çok mantıklı,” diye mırıldandı. “Hayalet Canavarları bulmak için kullanılan bir haritanın kendisi de hayalet olmalı tabii.”

Haritanın parlak yüzeyinde, Avantia’nın tanıdık krokisini tepeleriyle, nehirleriyle, yollarıyla ve kasabalarıyla gösteren çizgiler belirmeye başladı. Ama krallığın güneyinde ve doğusunda yeni bir bölge göze çarpıyordu.

“İşte orada!” diye bağırdı Elenna, Tom’un arkasından haritaya bakarak. “Yasak Ülke orası olmalı; oraya gitmeliyiz.”

Tom, haritanın üzerinde harflerin belirmediğini gördü. Ama harfler küçük ve okunaksızdı. Onları okuyabilmek için haritaya yakından bakmak zorunda kaldı.

“Ölü Vadi” dedi, ürpermek için kendini zor tutarak. “İlk Hayalet Canavar’ı bulacağımız yer orası olmalı.”

Tom kalkanındaki at nalını ovaladı. Bu hediyeyi, Avantia’nın iyi Canavarlarından biri olan At-Adam Tagus’tan almıştı ve nal Tom’un at sırtındayken daha hızlı gitmesini sağlıyordu. Tom ve Elenna bu nalın yardımıyla, Avantia’nın tepelerinde hızla yol aldılar. Kasabaların ve nehirlerin yanından geçtiler. Güneş tepede parlıyor ve hafif bir rüzgâr esiyordu.

ÖLÜ VADI

Güneş batmaya başladığında Tom normal hızına döndü. Fırtına'nın simsiyah parlak boynuna eğilerek, "Aferin oğlum," dedi. "Bugün çok yol aldık."

"Nerede olduğumuzu biliyorum!" diye bağırdı Elenna. Güneyi işaret ettiğinde, Tom yalnızca bir köyün dumanları tüten sıkış tıkış çatılarını görebildi. "Errinel değil mi burası?" diye sordu Elenna.

Tom başını sallayarak onayladı. Evinin bu kadar yakınından geçeceklerini tahmin etmemişti ama evi dosdoğru Yasak Ülke'ye giden yola çok yakındı. Daha iyi görebilmek için, bir önceki Avda taktığı altın renkli miğferin keskin görüş yeteneğini kullanmaktan kendini alamadı. Kendini ana caddenin üstünden uçan bir kuş gibi hissetti. Ta ki amcasıyla yengesinin yaşadığı nalbant dükkânı gözüne çarpana kadar.

Yengesi Maria'nın, kolunda bir sepetle evden çıktığını ve pazara giden yolda aceleyle

yürüdüğünü gördü. Dükkânın açık kapısından, Henry Amca'nın çekiçle demir dövdüğünü görebiliyordu.

“Onları ziyaret etmek ister misin?” diye sordu Elenna. “Geceyi amcanın ve yengenin evinde geçirebiliriz.”

Bu fikir Tom'a bir an mantıklı geldi. Evi çok davetkâr görünüyordu; güzel bir yatakta uyuyup, yengesinin nefis çorbalarından içebilirlerdi. Daha da güzeli, ailesini yeniden görebilecekti.

“Hayır,” dedi içini çekerek. “Bir sürü soru sorarlar şimdi. Canavar Avındayken dikkatimizin dağılmaması gerek. Ayrıca babamın hayalet olarak geri döndüğünü nasıl açıklarım?”

Dizginlere asılarak Fırtına'yı sürdü. Errinel'e sırtını döndü ve Yasak Ülke'ye doğru dörtnala ilerlediler.

Onları bekleyen bir Hayalet Canavar vardı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

ELENN'A YA NELER OLUYOR?

Errinel'e giden yol, uzun bir dönemecin ardından eğimi gittikçe artan bir bayıra ve en sonunda da iki tepe arasındaki bir boşluğa çıkıyordu. Dağın ardındaki yol daha dikti ve yolun iki yanında gür bir orman uzanıyordu.

“Birazdan kamp yapmamız gerekecek,” dedi Elenna. “Belki yemek için bir şeyler yakalayabilirim.”

“İyi fikir,” dedi Tom. “Şuradaki ağaçların arasında bir şeyler bulabilirsin.” Elenna'ya en yakın ormanı işaret etti.

Elenna, Fırtına'nın sırtından indi, Gümüş'ü okşayarak onunla vedalaştı ve ormana doğru koşup ağaçların arasında hızla kayboldu.

"Fırtına'nın yemesi için biraz ot bulacağım!" diye seslendi Tom, Elenna'nın arkasından.

Ancak Elenna, çalılıkların ardında yok olmuştu bile.

Tom, Fırtına'nın sırtından indi. Yol boyunca birlikte ilerlediler. Ormandan geçerken bir sürü tavşanın bir şeyler kemirdiğini fark etti. Tavşanlar Fırtına'nın toynak seslerini duyunca hemen kaçıp yer altındaki yuvalarına girdiler.

"Elenna kesinlikle bize yiyecek bir şeyler bulacaktır," dedi Tom, Gümüş'e.

Gri kurt Tom'u onaylarcasına uludu ve kendi yiyeceğini bulmak için ormana daldı.

Tom yola devam etti ve en sonunda iki kayanın arasından fışkıran bir kaynak buldu. Gölün etrafında gelişigüzel otlar büyümüşü.

“Haydi, oğlum,” dedi Tom ve atın eyerini çözerek onu otlamaya bıraktı.

Tom kaynaktan avuçlarına su doldurarak yüzünü yıkadı ve kana kana su içti. Dinlenip Fırtına'yı seyrettiği sırada arkasından ayak sesleri duydu.

Dönüp baktığında Elenna'nın ona doğru geldiğini gördü. Elenna sırtındaki ok kılıfını çıkarmamıştı ama Tom kızın elinde hiç tavşan göremedi. Elenna'nın dudakları sımsıkı kapalı, rengi soluktu.

Tom ayağa fırladı. “Sorun ne? Yemeğimiz nerede?”

Elenna ok kılıfını ve yayını gölün yanına bıraktı. “Hiçbir şey bulamadım,” dedi. “Bir tavşan bile.”

Tom, “Ama ben...” diyecek oldu ancak Elenna'nın yüzündeki ifadeyi görünce, sustu. Kızın bir şeye üzüldüğü çok belliydi ve Tom onu daha fazla mutsuz etmek istemiyordu.

“Yola devam etmeliyiz,” dedi Elenna.

“Tamam,” diyen Tom’un karnı açlıktan gurulduyordu. Ufuktaki güneş alçalmış, ormanın yanından geçen yolların üstünde uzun gölgeler oluşmaya başlamıştı. Karanlık çöktükten sonra yolculuklarına devam edemezlerdi. Fakat Tom, Elenna’nın yola devam etmeyi istemek için iyi bir nedeni olduğunu biliyordu.

Hazır olduğunda benimle konuşacaktır, diye düşündü Tom. Fakat içindeki huzursuzluktan bir türlü kurtulamıyordu.

“Gümüş, ormana gitti,” dedi Tom, Fırtına’nın eyerini alırken. “Çağırırsan gelir.”

Elenna omuzlarını silkti. “O bize yetişir.”

Tom, endişeyle arkadaşına baktı. Elenna’nın, kurdun yanında olup olmadığını umursamaması pek rastlanır bir şey değildi. “Doğru, haydi Ölü Vadi’ye gidelim,” dedi Tom.

Fırtına'nın eyerini taktı ve yol boyunca ilerlemeye başladılar. Elenna oklarını ve yayını düzelttikten sonra yanlarında yürümeye koyuldu. Henüz fazla ilerlememişlerdi ki, "Yasak Ülke hakkında bir şey biliyor musun? Adı kulağa korkunç geliyor," dedi Elenna.

Tom çok şaşırmişti. Elenna *bir şeyden* korktuğunu pek kabul etmezdi!

"Amcam Henry ve onun Errinel'deki arkadaşları oradan bahsederlerdi," diye söze başladı Tom. "Artık Avantia'dan kimse oraya gitmiyor. Efsaneye göre Yasak Ülke'nin toprakları, bir zamanlar güzel ve verimliymiş ama sonrasında kötü Canavarlar oraya yerleşmişler."

Elenna ürperdi. "Oraya gitmek istediğimi sanmıyorum!"

Tom duyduklarına inanamıyordu! "Amcam Henry, kötü bir şeyin oraya ölümü getirdiğini

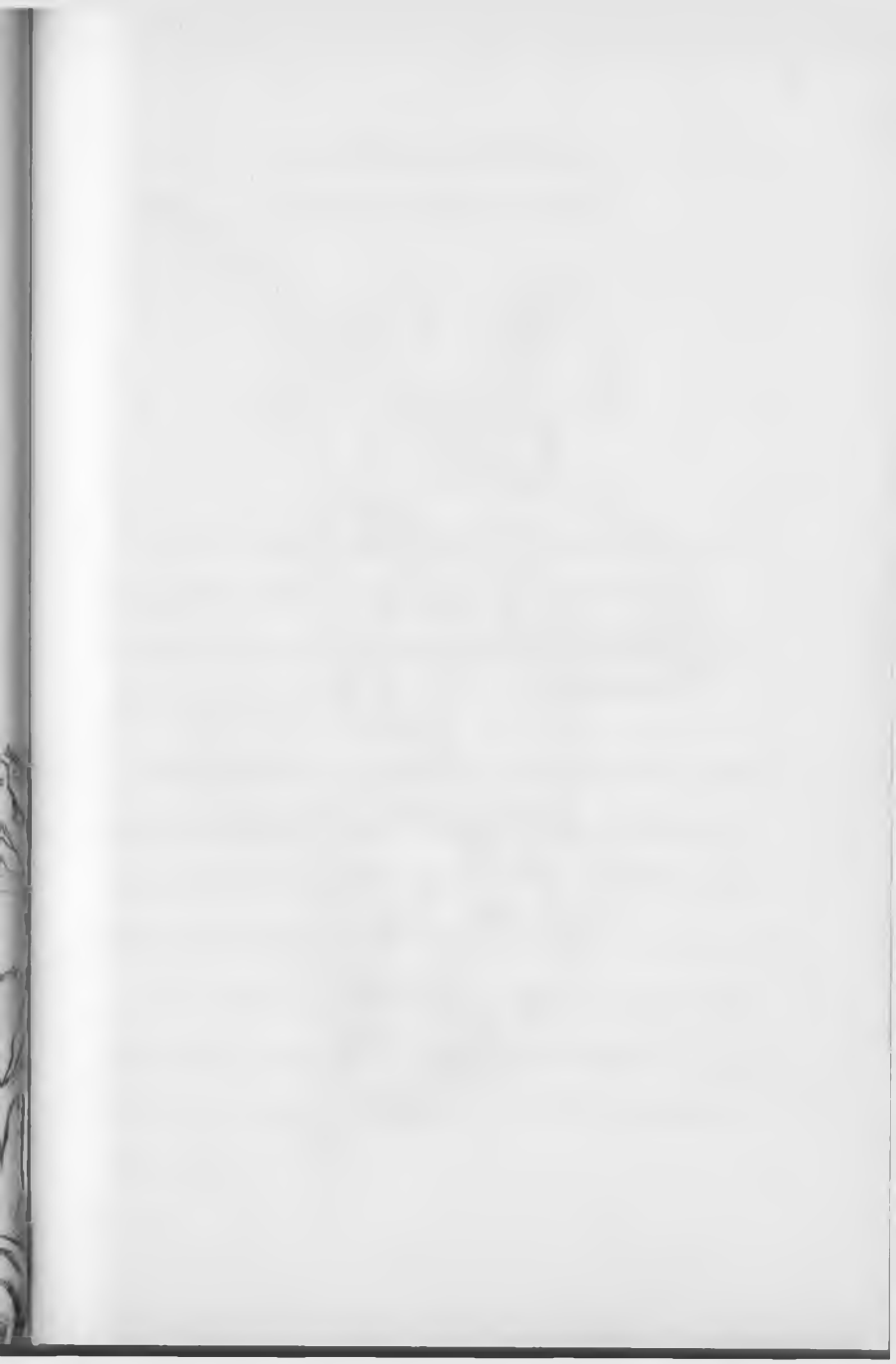
söylemişti,” dedi. “Yasak Ülke, artık duvarlar sayesinde Avantia’nın geri kalanından ayrılıyor. Yapmamız gereken...”

“Tom! Tom!”

Arkasından gelen tanıdık bir ses Tom’u durdurdu. Elenna’nın patikadan koşarak ona doğru geldiğini görünce kalbi duracak gibi olmuştu!

Ama Elenna şu anda yanımda! Tom dönüp arkadaşına baktı. Tom durunca, o da durmuştu. Orada iki Elenna vardı!

ALTINCI BÖLÜM KÖTÜLÜĞÜN SESİ

Tom, kılıcını kavrayıp, kınından çıkardı. Büyücü Aduro'nun ona söylediklerini hatırladı: Ölüm-Getiren Niksa, bir şekildeğiştiriciydi! İsteddiği her şeyle girebilirdi.

Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum, diye düşündü Tom. Elenna Avlardan asla korkmaz... ve avcılıkta çok başarılıdır. Gümüş'ü hiçbir zaman arkasında bırakmaz!

"Sen Elenna değilsin!" diye bağırdı yanındakine. Arkadaşına benzeyen birine doğru kılıcını kaldırırken elleri titriyordu. "Sen Ölüm-Getiren Niksa'sın!"

“Hayır!” Suçladığı Elenna kendini korumak için ellerini kaldırarak geri geri gitti. Gözlerini dehşet içinde iri iri açmış, yüzünü çirkin bir şekilde buruşturmuştu. “Yanlış anladın Tom! Ben gerçek Elenna’yım... Niksa olan o!”

“Tom!” diye seslendi diğer Elenna. Onlara yetişmek için daha da hızlanmıştı. “Haydi, işini bitir onun! O, Niksa!”

Tom önce birine, sonra diğerine baktı. Kılıcını öne doğru uzatmıştı. Karar verememenin sıkıntısıyla elleri titriyordu. Canavarla dövüşmek zorundaydı ama Elenna'ya zarar verme riskini göze alamazdı. Hangisinin gerçek olduğundan kesinlikle emin olması gerekiyordu.

“Emin olamıyorum...” diye fısıldadı.

Tom'un yanındaki Elenna, yanlarına gelen diğer Elenna'yı yakalayıp etrafında döndürdü. Tom'un kafası iyice karışmıştı. İkisinin de giysileri aynıydı, saçları karman çormandı ve alınlarında aynı lekeden vardı. Aynı okları ve yayları taşıyorlardı.

Bilmiyorum! diye bağırdı Tom'un kafasındaki ses.

Sonra ormandan öfkeli çığlıkların geldiğini duydu. Gümüş, güçlü bacaklarıyla çimlerin üstünde hızla koşuyordu. Yola vardığında Tom'a yakın duran Elenna'nın üstüne atıldı. Boynundaki tüyler öfkeden diken diken olmuştu.

“Akıllı çocuk!” diye bağırdı Tom. “Hayalet Canavar seni kandıramaz!”

Gümüş üstüne atılınca sahte Elenna geri geri gitti. “Defol, seni bitli şey!” diye bağırdı.

Sahte Elenna’nın görüntüsü değişti, Tom’un Aduro’nun sihirli çemberinde gördüğü kırmızı ipek cübbeli kadına dönüştü. Gümüş, kadının içinden geçip kendini ardındaki toprakta bulunca şaşırıp kaldı.

Tom kılıcını çekip Niksa’ya baktı. Niksa’nın ona saldırmak için iki seçeneği vardı. Etten ve kemikten oluştuğunda güçlü oluyordu ama o zaman da yaralanabilirdi. Hayalet olduğunda ise kimse ona dokunamazdı.

Denemem gerek, diye düşündü Tom.

Tom kılıcını sert bir şekilde savurdu. Hızını ayarlayamamıştı. Kılıcın ucu bir kaya parçasına çarptı ve taşın üstünde kayarken kulakları tırmalayan bir ses çıkardı.

Niksa ürpermişti. Yüzünde korku ve nefret dolu bir ifade belirdi. Tom, bütün vücudu balçıkla kaplanan, yüzünde bir sürü göz beliren ve babasına saldıran o dokunaçlı canavara dönüşen kadına bakakaldı.

Gümüş çömelmiş hırlıyordu, Fırtına ise kişneyerek geri geri gitti.

Niksa geri çekildi, ardından arkasına dönerek kaçıp gitti.

“Neler oluyor?” diye sordu Elenna, Tom’un yanına gelerek. “Derdi ne?”

“Ses yüzünden, galiba,” dedi Tom, Niksa’nın az önce durduğu yere bakarak. “Kılıcımın kayanın üstünde çıkardığı sestən rahatsız oldu. Artık onu nasıl yeneceğimi biliyorum!”

Tom’un ardında mavi bir ışık yandı ve önlerinde Elenna ile ikisinin gölgeleri belirdi.

Tom arkasına döndü. Işığın içinde bir adam duruyordu; babası Taladon’du bu. Hâlâ zayıf ve hayalet gibi görünüyordu.

Tom şaşırmıştı. Av tamamlanana kadar babasını görebileceğini tahmin etmiyordu.

“Hayatta olduğun için şanslısın,” dedi Taladon. “Niksa’ya fazla yaklaşmaman gerek.”

“Ama daha onunla dövüşmeden kaçtı gitti,” dedi Tom. “Niksa’ya yeterince yaklaşmadan onu nasıl yenebilirim?”

“Senin daha bilmediğin bir silahı var onun. Ben seni uyarmaya geldim: Niksa’nın sesine dikkat et,” dedi babası.

“Sesinin güzel olduğunu söylemiştin,” dedi Elenna, kaşlarını çatarak.

“Nasıl tehlikeli olabilir ki?”

“Güzel ve ölümcül,” dedi Taladon. “Sesi, kulaklarını ve kalbini delip geçen buzdan bir hançer gibi. Onu duyup da hayatta kalan çok az kişi var. Kendine dikkat et Tom. Onu yanına fazla yaklaştırırsan sesini kullanacaktır. Eğer kılıcın kayaya sürtünmeseydi, şimdi hayatta olmayabilirdin. Niksa, yürek acıtan seslerle yaşar ve ölür...”

Taladon’un sesi yavaşça kayboldu ve parlak mavi ışık yok oldu.

“Dur!” diye bağırdı Tom. “Sana sormak istediğim...”

Ama Taladon yok olmuştu.

Tom Elenna’ya dönerek “Babamın Niksa’yı nasıl yendiğini öğrenmek istiyordum,” dedi.

“Bunu kendimiz keşfederiz,” dedi Elenna. “Bunu hep yapıyoruz.”

Taladon konuşurken oturan Gümüş ayağa kalktı, silkindi ve Elenna’ya doğru yürüdü. Elenna kurdun tüylerini okşadı, Gümüş de Elenna’nın yanında durdu.

Tom, Fırtına'nın durduğu yere yürüdü ve atın boynunu okşadı. "Haydi oğlum. Niksa'yı bulmalıyız ve o, kimseye daha fazla zarar vermeden tılsımı ele geçirmeliyiz."

Tom, Fırtına'nın sırtına çıktıktan sonra Elenna'nın binmesine yardım etmek için elini uzattı.

"Niksa bize daha fazla zarar veremez, ne de olsa onu neyin korkuttuğunu artık biliyoruz," dedi Elenna, yeniden yola koyuldukları sırada.

“Ben bundan pek emin değilim,” dedi Tom.
İçinde ona huzursuzluk veren bir ürperti vardı.
“Gürültüden kaçtı ama zaten orada ne yapıyordu
ki? Hayalet Canavarların Yasak Ülke’de kalması
gerekıyor ama Niksa dışarı çıkmaya cesaret etti
ve burada, Avantia’nın ortasında karşımıza çıktı.
Başka nelere cesaret edecek acaba?”

YEDİNCİ BÖLÜM

SİHİRLİ BİR DOKUNUŞ

“Bak! İşte orada!” diye seslendi Tom. Elenna ile ikisi, Fırtına'nın üstünde ağaçların arasından çıktılar. Önlerinde uzaklara kadar uzanan ve yollarını kapatan yüksek ve gri bir duvar vardı.

“Yasak Ülke burası olmalı,” dedi Tom.

“İçeri nasıl gireceğiz?” diye sordu Elenna, Tom'un arkasından bakarak. “Bu duvara asla tırmanamayız.”

“İçeri giren bir yol olmalı,” dedi Tom ve Fırtına'yı ileri doğru sürdü.

Tom, ÷lkeye yaklařtıķça haklı olduğunu anladı. Yol, onları duvardaki kavisli bir kapıya götürmüştü. Pirinç ivili, iki ağır ahşap kapı yollarını kapattı.

Tom atından inip kapıyı itti. şaşkın bakışları altında kapı kolayca açıldı. Tom, Elenna ve hayvan dostlarıyla birlikte kapıdan geçtikten sonra kapıları arkalarından kapattı ve etrafına bakındı. Arkada Avantia'nın zengin arazileri ve ormanları uzanıyordu. Ama duvarın öte yanındaki topraklar gri ve lyd. Hiç hareket yoktu. Yalnızca rüzgârın ışlığı duyuluyordu. Gökyüzünü gri bir sis kaplamıştı.

“Hâlâ Avantia'da olduđumuza inanamıyorum,” dedi Elenna rpererek.

“Hayalet Canavarlar yaptı bunu,” diyen Tom, yumruklarını sıktı. Yasak lke'yi gördükten sonra Canavarlarla savaşma konusunda artık daha kararlıydı. Avantia'nın hiçbir bölgesi bu kadar ışsız olmamalıydı!

Önlerindeki yol taşlık tepelerden geçiyordu.

Tom, Fırtına'nın sırtına bindi ve ilerlediler.

"Bu yol bizi Ölü Vadi'ye götürmeli," dedi Tom, Büyücü Aduro'nun sihirli haritasında gördüklerini hatırlayarak. "Niksa'yı orada bulacağız."

Gri göğün altında yolculuklarına devam ettiler. Gökyüzü her geçen dakika kararıyordu. Fırtına'nın toynaklarının altından yükselen toz bulutu, Tom ve Elenna'nın gözlerine kaçıyor, onları öksürtüyordu. Gümüş ise başı önde, dili dışarıda onları takip ediyordu.

Yol giderek dikleşti ve en sonunda kayalık bir düzlüğe ulaştı. Etrafta oraya buraya dağılmış, kıvrılmış şekiller vardı. Gümüş en yakındaki şekle yaklaşıp onu kokladıktan sonra başını kaldırıp acı acı uludu.

"Bir terslik var!" dedi Elenna, endişe içinde.

Tom, Fırtına'yı biraz daha ilerletti. Yerdeki

şeklin yüz üstü yatmış, kendini korumak istercesine kollarıyla başını sarmış bir adam olduğunu görünce ürperdi. Adam, Avantia sakinlerine benzemiyordu. Teni, etraflarındaki toprak kadar griydi.

Bu insanlar Yasak Ülke'de yaşıyorlardı demek, diye düşündü Tom. Oysa Aduro orada kimsenin hayatta kalmadığını söylemişti.

“Galiba ölmüş,” diye fısıldadı Elenna.

Gümüş, başını kaldırıp acı acı uludu. Fırtına geri geri gitti. Daha fazla yaklaşmak istemiyor gibiydi.

Tom, uzanıp atın boynunu okşadı. “Sakin ol oğlum. Neler olduğunu öğrenmemiz gerek. Sonra yolumuza devam edeceğiz.”

Fırtına'nın sırtından indi, Elenna da onu takip etti. Yerdeki bedenin üstüne eğilince Elenna'nın haklı olduğunu gördü: Adam ölmüştü.

“Niksa yakınlarda olmalı,” diye mırıldandı. “Bu adam öleli çok olmamış. Buralarda ne yapıyordu acaba? Hiçbir Avantialı Yasak Ülke’ye adımını atmamalı.”

“Bak, kan bu.” Elenna adamın kafasının her iki yanındaki koyu ve yapışkan kan birikintisini gösterdi.

“Kulaklarından kan gelmiş!” dedi Tom. Tüyleri diken diken olmuştu.

“Niksa sesini kullanmış olmalı,” dedi Elenna, gergin bir şekilde.

Tom etrafına baktı. Diğer şekillerin de tozlu ve gri derili bedenler olduğunu gördü. Bedenler, düzlüğe uzanan bir yol çizmiş gibiydiler. Belki de yanlışlıkla bu ölümcül bölgeye girmiş yolculardı bunlar.

“En azından Niksa’yı takip etmek zor olmayacak,” dedi Tom, acımasızca.

Tekrar Fırtına'nın sırtına bindiler ve bedenlerden oluşan yolu izlediler. Adamlar ve kadınlar kulaklarını tıkamaya çalışmış gibiydiler. Hepsinin kafasının yanında kan birikintisi vardı. Yerdekilere ikisi, köpek leşiydi ve bacaklarını sanki Niksa'nın üstüne atılmaya çalışmış gibi uzatmışlardı.

Yerde hareketsiz yatan insan ve hayvanların görüntüsü, Tom'un Canavarı yenme isteğini arttırmıştı. *Onu durdurmanın bir yolunu bulmalıyım*, diye düşündü.

Bu yol, sonunda onları kayalık tepedeki bir boşluğa ulaştırdı. Tepenin içine doğru uzanan bir tüneldi bu. Tom, tavanı ayakta tutan tahta direklere baktı.

"Burası eski bir maden olabilir," dedi.

"Niksa burada olmalı," dedi Elenna. "Saklanmak için iyi bir yer burası."

“Bir bakalım,” dedi Tom ve elini uzattı. “Harita!”

Hayalet harita yeniden önünde parıldamaya başladı. Madenin bir resmi parlak yüzeyde şekillendi. Üstünde de Niksa uçuyordu.

“Bence haklı olabilirsiniz,” dedi Tom, Elenna’ya. Elini sallayarak haritayı yok etti. “Buralarda bir yerlerde olmalı.”

Tom, içindeki korkuyu bastırmaya çalıştı. “Ses, madenin içinde yankılanır,” diye devam etti. “Niksa’nın sesi burada daha da yüksek çıkacaktır. Kulaklarımızı koruyacak bir şeye ihtiyacımız var.”

Elenna, Fırtına’nın sırtından atladı ve dikkatlice madenin girişine yaklaştı. Tom da attan indi ve altın zırhın desteğiyle tüm cesaretini topladı. Fakat tüm gücüne rağmen, Niksa’nın içinde bulunduğu madene nasıl gireceğini bilmiyordu. Eğer Elenna ile ikisi, Hayalet Canavar’ın sesini duyacak olurlarsa, kesinlikle ölürlendi.

“Ama denemeliyim,” diye kendi kendine mırıldandı Tom. “Babamın hayatı bana bağlı.”

Kararlı adımlarla madenin girişine yürüdü. Ama bir adım daha atamadan karanlık madenle aralarında mavi, parlak bir ışık belirdi. Işık bu kez Büyücü Aduro’ydu.

“Aferin Tom,” diyen büyücünün sesi Tom’un zihninde oldukça berraktı. “Avantia’da kimse senin cesaretinden şüphe duymayacak. Ama birazcık büyüden zarar gelmez.”

Ellerini kaldırdı ve parmak uçlarından mavi bir ışık fırladı. Işık sülüklere dönüşüp Tom’un ve Elenna’nın kulaklarına dokundu.

Tom, Elenna’nın dudaklarının kıpırdadığını görünce çok şaşırđı, hiçbir şey duyamıyordu!

“Kulaklarınızı büyüledim!” dedi Aduro. Sesi Tom’un zihninde yankılanıyordu. “Bir süreliğine koruma altındasınız. Ama büyümün gücü madenin

içinde azalır. Siz içeri girince büyü kaybolmaya başlayacak. Çok zamanınız yok, acele edin!”

Tom ve Elenka birbirlerine bakıp başlarını heyecanla salladılar.

“İyi şanslar!” dedi Aduro ve mavi ışık kaybolmaya başladı.

Büyücü yok olduğunda Tom, Fırtına'ya döndü ve eyerdeki kalkanını alarak “Sen burada

bekle oğlum,” dedi. Konuşurken kendi sesini duyamaması çok garip gelmişti. “Hemen döneceğiz.”

Elenna da Gümüş'e doğru eğildi ve boynundaki tüyleri okşadı. Tom, onun kurda ne söylediğini duyamadı. Birkaç saniye sonra Elenna ayağa kalktı ve madenin girişini işaret etti.

Tom, kılıcını çekti ve karanlığa doğru yürüdü.

SEKİZİNCİ BÖLÜM MAĞARADA

Tom ve Elenna dikkatle tünele girdikten sonra arkalarındaki ışık giderek yok oldu. Tom hiçbir şey göremiyordu. El yordamıyla yolunu bulmaya çalıştı. Elenna'nın hemen arkasında olduğunu ve elini omzuna attığını hissedebiliyordu.

Fazla ilerlemeden Tom ayaklarının ve tünele dokunan parmaklarının karıncalandığını hissetti. Duvarlar ve zemin titriyordu!

“Niksa sesini bize karşı kullanıyor olmalı!”

dedikten sonra Elenna'nın onu duyamadığını hatırladı. *Ama işe yaramayacak*, diye düşündü. *Biz ondan çok daha zekiyiz!*

Tom, önünde uzanan tüneli eninde sonunda göreceğini düşündü. O sırada nereden geldiği belli olmayan bir ışık, önlerine doğru süzüldü. Elenna ile Tom yürüdükçe ışık arttı ve sonunda açık bir alana vardılar. Deliklerden ve çatlaklardan zayıf bir ışık süzülüyordu.

Mağaranın tavanından sarkıtlar iniyor, zeminden ise dikitler yükseliyordu. Tom bunların kocaman, şekilsiz dişlere benzediklerini düşündü.

Elenna, Tom'u dürterek mağaranın diğer yanını işaret etti. Tom, dikitlerin arasında canavara benzeyen bir yaratık görünce kendini savaşa hazırladı. Kıvrılıp bükülen dokunaçları ve balçık damlayan bu deriyi tanımişti.

Niksa'ydı bu!

Tom, Hayalet Canavar'ın ağzının kıpırdadığını görebiliyordu. Canavarın ölümcül sesini kullandığını anladı. Ama hiçbir şey duymuyordu. Canavara yaklaşırken arkasından gelen Elenna ile birlikte görünmemek için bir dikitin arkasından diğerine saklandılar.

Ama Niksa onları görmüştü. Tüm gözleri öfkeyle doldu.

Onu duymadığımızı biliyor, diye düşündü Tom.

Niksa'nın dev ağzı çığlık atıyormuşçasına kocaman açıldı. Mağarada sert bir rüzgâr esti. Tom ve Elenna savrulmamak için yakınlardaki bir dikite sarıldılar.

Rüzgâr, sarkıt ve dikitlerden parçalar koparıp, Tom'u ve Elenna'yı bir köşeye savurdu. Tom, arkadaşını tuttu ve korunmak için dikitin arkasına saklandılar.

"Korkak!" diye bağırdı Tom. Kendi sesini duyamıyordu ama Niksa'nın onu duyacağını biliyordu. "Yaklaş ve benimle savaş!"

Tom, üstüne düşen kayalardan korunmak için kalkanını tam zamanında kaldırmıştı. *Bu çok garip,* diye düşündü. Kalkanına çarpıp geri savrulan ve yere düşen kayaların ağırlığını hissedebiliyordu ama hiç ses duyamıyordu. *Sanki rüyadayım, sanki bütün bunlar gerçekten olmuyor.*

Tom çömelince yerdeki titreşimleri ve güçlenen dikitlerin sesini duydu. *Ya Niksa'nın sesi giderek yükseliyor, ya da Aduro'nun büyüü azalıyor,* diye düşündü.

Kaybedecek zamanı olmadığını biliyordu. Ayağa kalkıp Niksa'ya baktı. Kılıcını havaya kaldırdı.

Ama canavara ulaşamadan Niksa şekil değiştirdi. Kırmızı giysiler içinde güzel bir kadın oluvermişti. "Avantia için!" diye bağırdı Tom. Kendi sesini duyamıyordu. Var gücüyle Niksa'ya saldırdı ama tıpkı sarayda Taladon'un içinden geçtiği gibi, onun da içinden geçti. Niksa hayalete dönüşmüştü.

Tom, öfkeyle dişlerini sıktı. *Onu zekâmızla yenmemiz gerekiyor, dövüşerek değil,* diye düşündü.

Arkasına döndü. Niksa tam karşısında durmuş, başını geriye atmış gülüyordu. Bir elinde mavi mine-li şeritle süslenmiş kırık bir gümüş parçası vardı.

Tom bu gümüş parçasının Avandia'nın
Tılsımı'nın bir parçası olduğunu anlayınca gerildi.

Onu alabilirse babasına bir adım daha yaklaşmış olacaktı.

*Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe,
diye ant içti, yenilmeyeceğim!*

DOKUZUNCU BÖLÜM

KILICIN GÜCÜ

Tom, kılıcını yolun kenarındaki kayaya sürtünce Niksa'nın nasıl kaçtığını hatırladı. *İşte bu!* dedi. *Onu yenmek için sesleri kullanmalıyız!*

Mağaradaki en yakın duvarı hedefleyip kılıcını oraya sürttü. Sesi duymamasına rağmen, kılıcın sürtünmesiyle çıkan kıvılcımları görebiliyordu.

Niksa'nın güzel yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi. Ağzını ardına kadar açtı. Tom, onun çığlığını duyamasa da tiz sesin titreşimini hissetti.

Aduro'nun sihrinin etkisinin geçmesine az kalmıştı!

Tom, tekrar Niksa ile yüzleşmek için ilerledi. Gözleri korkudan fal taşı gibi açılan Hayalet Canavar, Tom'a doğru yürüyüp içinden geçti. Canavar, Tom ve Elenna'nın mağaraya girmek için kullandıkları tünele doğru ilerliyordu.

Kaçmasına izin veremeyiz, diye düşündü Tom. Niksa'nın peşine düştü.

Elenna, Niksa'nın yolunda duruyordu. Oklarından birini kapıp dikitlerden birine fırlattı.

"Aferin Elenna!" diye bağırdı Tom.

Arkadaşı, bir şey duymuş gibi şaşkın ve telaşlı görünüyordu. Ama Tom'un büyü azaldığı için endişe etmeye zamanı yoktu. Elenna'nın okunun sesini duyan Niksa geri dönüp hızla ona doğru ilerlemeye başlamıştı.

Tom kılıcını bir kez daha mağaranın zeminine sürtünce Niksa yeniden durdu. Tom ve Elenna'nın arasında sıkışıp kalmış, telaşlanmaya başlamıştı. Ağzı çığlık atıyormuş gibi açıktı.

Bu işe yaramıyor, diye düşündü Tom, kılıcını tekrar yere sürterek. Kaçamıyor ama yine de onu bu şekilde yenemem.

Mağaranın zeminindeki titreşim giderek artıyordu ve Tom, dengesini korumakta zorlanıyordu. Kulakları, titreşimden ötürü sızlamaya başlamıştı. Mağaranın diğer tarafında, Elenna'nın başını endişeyle iki yana salladığını gördü. O da aynı acıyı hissediyor gibiydi. Büyücü Aduro'nun büyüü kayboluyordu. Kısa bir süre sonra Niksa'nın ölümcül sesini duymak zorunda kalacaklardı.

“Bir şeyler yapmalıyım!” diye bağırdı Tom, Niksa'nın çığlıklarını bastırmaya çalışarak. “Ya şimdi ya da hiç!”

Tom sihirli çizmelerin ona vermiş olduğu gücü toplayarak Niksa'nın üstüne atladı. Havaya sıçramasını sağlayan sihirli altın zırhı hissedince kendine güveni geri geldi. Yere indiğinde kılıcını tekrar mağaranın duvarına sürterek kulak tırmalayan bir ses çıkardı. Hayalet Canavar sesten uzaklaşmaya çalıştı ama Tom hemen yanı başında belirdi ve yere inerken, o hızla Niksa'nın kırmızı cübbesinin eteklerinin içinden geçti.

Tılsımın bir parçasını yakaladı. Niksa parçayı geri çekti. Tom parçaya yeniden uzanınca, Niksa üstünden balçık damlayan çok gözlü canavara dönüştü. Bir dokunacını Tom'un beline doladı, bir diğeriyle de gümüş parçasını Tom'un erişemeyeceği kadar yukarı kaldırdı.

Niksa'yla boğuşan Tom eğilip kılıcını kayalık mağara zeminine sürtmeyi başardı.

Niksa dokunaçlarını saldı ve Tom'u mağaranın duvarına savurdu. Tom yere düştü, gözleri karardı ve nefesi kesildi. Yeniden ayağa kalktığıında Elenna'nın Niksa'nın balçıklı gövdesine oklar yağdırdığını gördü.

Hayalet Canavar, okları yakalayıp bir kenara atarken öfkeyle bağırdı. Tom'un kulaklarındaki zayıf uğultu giderek yükseliyor, beynine bir acı saplanıyordu. Niksa mağaranın içinde Elenna'ya doğru ilerliyordu.

Hayır! Sendeleyen Tom kalkanını attı ve Niksa'nın üstüne saldırdı. Onu yenmek için kılıcının sesini kullanması gerektiğini biliyordu. Bunu büyü tamamen yok olmadan yapmalıydı. Canavarın dokunaçlarından birini yakaladı, parmaklarını balçıklı deriye gömdü ve canavarı

kendine doğru çekti. O sırada kılıcını dikitlerden birine sürttü. Çıkan ses, Niksa'yı dehşete düşürecek kadar yakındaydı.

Niksa, korkunç bir çığlık attı. Tom, sesin verdiği acı yüzünden Niksa'nın dokunacını bırakmak zorunda kaldı. Kılıcını atıp kulaklarını kapattı. Kafasına bıçaklar saplanıyormuş gibi hissediyordu.

Elenna da dizlerinin üstüne çökmüştü. Kollarını başının etrafına sarmış, sestten korunmaya çalışıyordu. Tom'la ikisi, acıyla bakıştılar.

Tom acı içinde tekrar kılıcını kaptı ve son kez yere sürttü. Hayalet Canavar'ın sesi birden kesildi. Devasa bedeni şişmeye başladı, sonra balçık saçarak patladı. Balçık, korkunç bir koku salarak mağaranın duvarlarına yapıştı.

Tılsımın parçası yere düştü. Tom, koşup onu yerden aldı ve zaferle havaya kaldırdı.

Rahatlayan Elenna gülümsedi ve "Başardın!" diye bağırdı. "Bu harikaydı!"

Tom güldü. Arkadaşının sesini yeniden duymak güzeldi. "Birlikte başardık," dedi.

Tom, kılıcını kınına soktu ve tılsımın parçasının üstündeki balçığı temizledi. Tılsım, tavandan sızan zayıf ışığın altında ıslak bir ışıltıyla parlıyordu.

Elenna, Niksa'ya attığı okları toplamak için mağarada dolaşmaya başladı. "Bütün oklar balçığa bulanmış," dedi. "Canavar çok iğrençti!"

Tom, Elenna'yı beklerken arkasında mavi bir ışık parladı. Arkasına dönünce gülümseyen babasıyla karşılaştı.

"İkinize de aferin," dedi Taladon. "Tom, beni gururlandırdın."

Tom tılsım parçasını havaya kaldırdı. "Bak baba, ilk parçayı kurtardım."

Taladon başını salladı. "Evet, görüyorum. Gücümün yeniden geri döndüğünü hissetmeye başladım bile. Artık senin sayende sonsuza dek hayalet olarak kalmayacağımı biliyorum." Tom babasının görüntüsünün şimdiden güçlendiğini görebiliyordu. Bedenine hayat doluyordu sanki.

Tom'un kalbi gururla dolduysa da, bedenine buz gibi bir huzursuzluk yayıldı. *Kendimi güçsüz hissediyorum, diye düşündü. Neyim var benim?*

Elenna, elinde oklarla Tom'a ve babasına yaklaştı. "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Tılsımın diğer parçasını bulmalısınız," dedi Taladon. Hayalet görüntüsü kaybolmaya başlamıştı bile. "O, Hayalet-At İskelet'te."

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağız!" diye bağırdı Tom, babası kaybolurken.

Yanında Elenna ile mağaranın çıkışına doğru

yürüdü. Bu kez, önlerinde loş bir ışıkla parlayan Yasak Ülke'yi görene kadar karanlığın içinde hızla hareket ettiler.

Fırtına ve Gümüş'ü yeniden görmek isteyen Tom, ileri doğru atılmak için sihirli güçlerini çağırdı. Ama dengesini kaybedince tünelin duvarına doğru diz üstü düştü.

“İyi misin?” diye sordu Elenna, endişeyle.

“Tom? Neyin var?”

Tom, başını iki yana salladı. Bir an nefesi kesilmişti. “İyiyim,” dedi. “Yalnızca dengemi kaybettim, o kadar.”

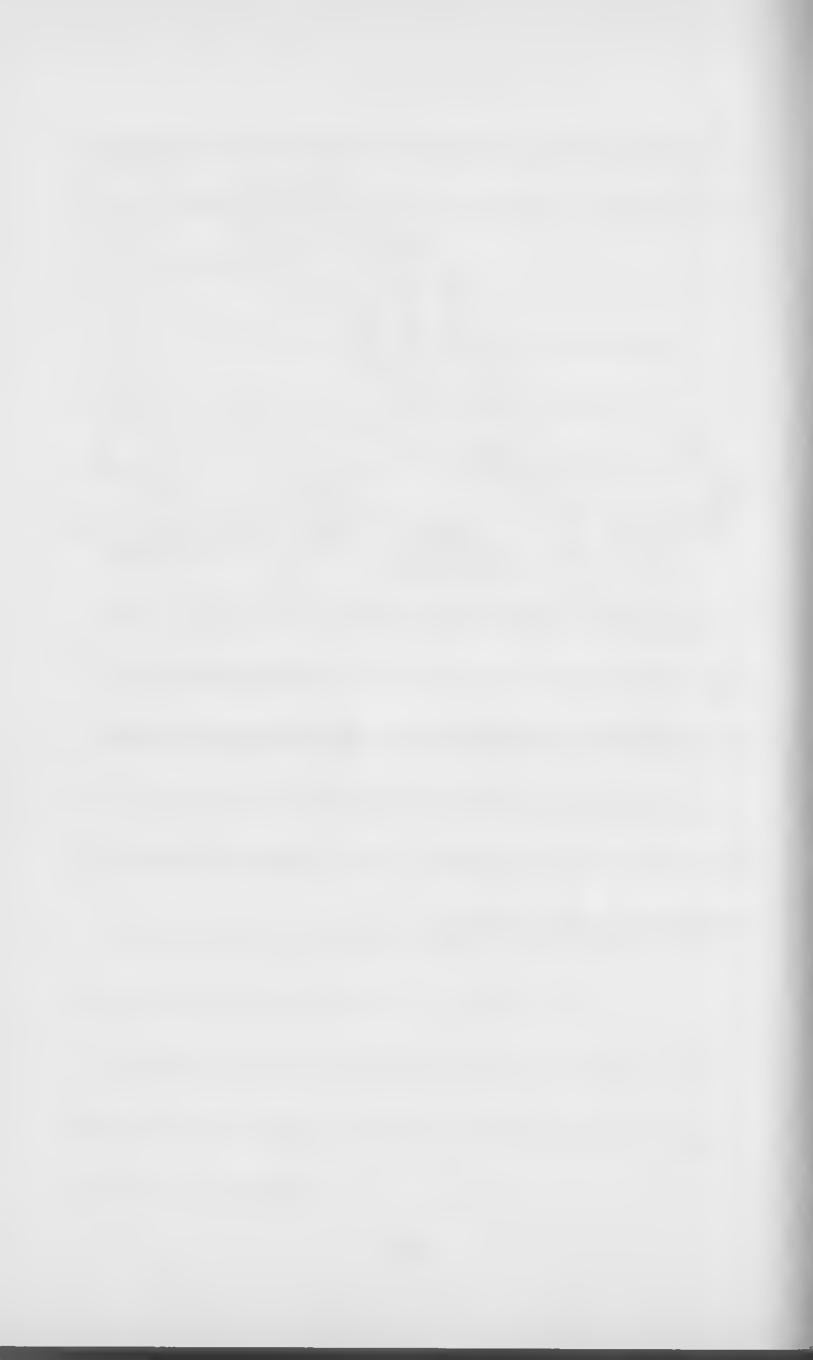
Ama kendimi hâlâ güçsüz hissediyorum, diye düşündü kendi kendine. Bir terslik var...

Aklındaki şüphelerden kurtulmaya çalıştı ama atlamak için neden yeterince güç toplayamadığını çok merak etmişti.

Tünelden çıktılar. Şimdi endişelenmenin zamanı değildi. Bir kez daha Yasak Ülke'ye gidip Hayalet-At İskelet'i, her neredeyse, bulmaları gerekiyordu.

Ne olursa olsun, dedi Tom kendi kendine, *babamı eski haline getireceğim!* Onları bekleyen bir Canavar avı daha vardı.

Canavar Peşinde serisi,
Avantia'nın Tılsımı kitaplarıyla devam ediyor.

Bir sonraki Canavar Avı'nda Tom'a katılın!

Karşınızda

HAYALET-AT İSKELET

Yalnızca Tom Hayalet Canavarlar'ı yenip
babasını kurtarabilirdi...

GİRİŞ

“Haydi, sıra sende!” dedi Jak, arkadaşı Flint’e.

Çocuklar köylerinde oyun oynuyorlardı. Güneş Errinel’in üstünde batmıştı ve yerde büyük gölgeler oluşmuştu. Gökyüzü koyu mor bir renge bürünse de, havanın giderek kararması çocukların cesaret oyununu daha da eğlenceli hale getiriyordu. Flint etrafına bakındı. Jak, yakınlarında bulunan bir tarladaki ağaçları işaret eden Flint’in gözlerinin nasıl parladığını gördü.

“Çiftçi Grindall’ın bahçesinden elma koparmaya cesaret edebilir misin?” dedi Flint.

“Sorun değil!” dedi Jak. Tahta çitin üstünden atladı ve meyve bahçesine girip en yüksek elma ağacına tırmandı. Flint’e korkmadığını gösterecekti. Ama huysuz ve ihtiyar çiftçi Grindall, onu görürse kesinlikle sopayla kovalardı.

En yüksekteki dala ulaştığında köyden uzaklaşan ve Kral Hugo'nun kraliyeti Avantia'nın sınırları boyunca uzanan yolu rahatça gördü. Krallık, eski demir bir kapının bulunduğu yüksek bir duvarla korunuyordu. Ama Jak buradan bile daha uzağı göremiyordu. Duvarın arkasında Yasak Ülke vardı. Jak kimsenin oranın yakınından bile geçmediğini biliyordu. Kasabalılar bu konuda konuşmazlardı. Siyah duvarlara bakarken aklına cesaret oyunu için harika bir fikir geldi!

Elmayı koparıp ağaçtan indi ve çitten atladı.

“Bunu sen kazandın,” dedi Flint, Jak ona elmayı atarken.

“Şimdi sıra sende,” dedi Jak. “O kadar korkutucu ki yapamayacağına bahse girerim.”

“Hiçbir şey beni korkutamaz!” dedi Flint, kendinden emin bir tavırla.

“Peki, Yasak Ülke'ye gitmeye cesaret edebilir

misin?" diyerek meydan okudu Jak ona. Kollarını göğsünde kavuşturdu, arkadaşının yenilgiyi kabul edeceğine emindi. *Ona ne ceza versem acaba*, diye düşünmeye başladı.

Ama Flint tek kelime etmedi ve duvardaki kapıya doğru ilerlemeye başladı.

Jak, Flint'in arkasından koştu. Kalbi hızla çarpıyordu. "Yapmak zorunda değilsin," diye seslendi. "Şaka yapmıştım ben."

"Her şeye cesaret edebilirim ben," dedi Flint ve demire tutunarak tırmanmaya başladı.

"O zaman ben de seninle geliyorum," dedi Jak.

Kapı paslıydı ve tutunması çok zordu. Jak yine de tırmanmaya devam etti. Arkadaşının oraya yalnız gitmesine izin veremezdi.

Çocuklar kapının dibinde oturmuş, önlerindeki manzarayı hayranlıkla izliyorlardı. Yasak Ülke göz alabildiğine griydi. Yer, kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı. Ağaçlar ise kapkaraydı ve budaklanmıştı.

“Korkunç!” dedi Flint şaşkınlık içinde.

“Her şey ölü gibi görünüyor,” diye mırıldandı Jak.

Yasak Ülke’de ilerlemeye başlayıp, kapının yanından uzaklaştılar. İki arkadaşın çizmeleri, külle kaplanmış gibi görünen yerde derin izler bırakıyordu. Jak, Flint’in ürperdiğini gördü.

“Cesaretimizi yeterince kanıtladık,” dedi Flint.

Bu garip yerde sesi, kulaklarına tuhaf gelmişti. Kapı birden çok uzaklardaymış gibi göründü. “Haydi, geri dönelim.”

Jak dönmeye razıydı ki, birden ufukta gözüne bir şey takıldı. “O da ne?”

Flint, Jak’ın baktığı yere baktı. “Toz bulutu gibi görünüyor.” Birden endişeyle ayaklarına baktı. “Yeri hissedebiliyor musun?”

Flint’in hissettiğini Jak da hissediyordu.

Ayaklarının altındaki gri zemin titriyor, bacaklarını sarsıyordu.

“Bir şey geliyor,” diye fısıldadı Jak. Toz bulutu yaklaşırken çocuklar oldukları yerde kalakalmışlardı, yerden gelen titreşimler ise giderek güçleniyordu.

“Bu bir at!” diye bağırdı Flint, uzaklara bakarak.
“Ve çok büyük!”

Jak, arkadaşının baktığı yere baktı. Flint haklıydı. Atın toynaklarını görünce, titreşimin nedenini anladı. Eyerde bir adamın oturduğunu fark etti. “Acaba kim?” dedi Jak, at yaklaşırken.
“Hayır, dur..”

Artan bir telaşla adamın gövdesinin ata bitişik olduğunu fark etti. Yarısı at, yarısı insan olan bir Canavara benziyordu. Ama Canavar diye bir şey yoktu, öyle değil mi? Bunlar sadece Jak’ın kardeşini korkutmak için anlattığı uydurulmuş hikâyelerdi.

Canavar birden şeffaflaşınca Jak’ın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı.

“İçinden arkasını görebiliyorum,” diyen Flint

korkuyla yutkundu. “Bu bir hayalet. Ve bize doğru geliyor.”

Jak ve Flint, ayakları gri tozu savura savura kapıya doğru koştular. Canavar gittikçe yaklaşıyordu ama çocuklar çok hızlı koşabiliyorlardı. *Başaracağız*, diye düşündü Jak rahatlayarak. Fakat tam duvara ulaştıklarında Flint’in kayan ayağı tozların arasına gömüldü.

Jak hemen arkadaşının ayağa kalkmasına yardım etti ama tepelerinden korkunç bir kükreme yükseldi. İki arkadaş yukarı baktı. Yeniden ete kemiğe bürünen Canavar şaha kalkmış, onları ezmeye hazırlanıyordu. Jak Canavar’a baktığında iskelete benzeyen yüzünde korkunç bir keyif ifadesi gördü.

Çocuklar korkudan donakalmışlardı. Korkunç Canavar üstlerine doğru eğilince çılgınlığı bastılar. Jak tüm bedeninin buz kesildiğini hissetti ve Canavarın

tekrar hayalete dönüşüp içinden geçtiğini görünce nefes alamadı.

Kendisinden bir şeyler yırtılıp alınıyormuş gibi hissedince yüzünden umutsuzca gözyaşları süzüldü. Kendisini Flint'e bakmaya zorladı.

Arkadaşının beti benzi atmıştı ve yüzü ifadesizdi.

Jak, başlarına ne geldiğini anlamıştı. Canavarlar gerçektir. Ve bu Canavar onları ezmemiş de olsa, daha kötüsünü yapmıştı. Yaşam güçlerini almıştı.

Canavar Pesinde

KARANLIKLAR DİYARI
SERİSİNDEKİ KİTAPLAR

